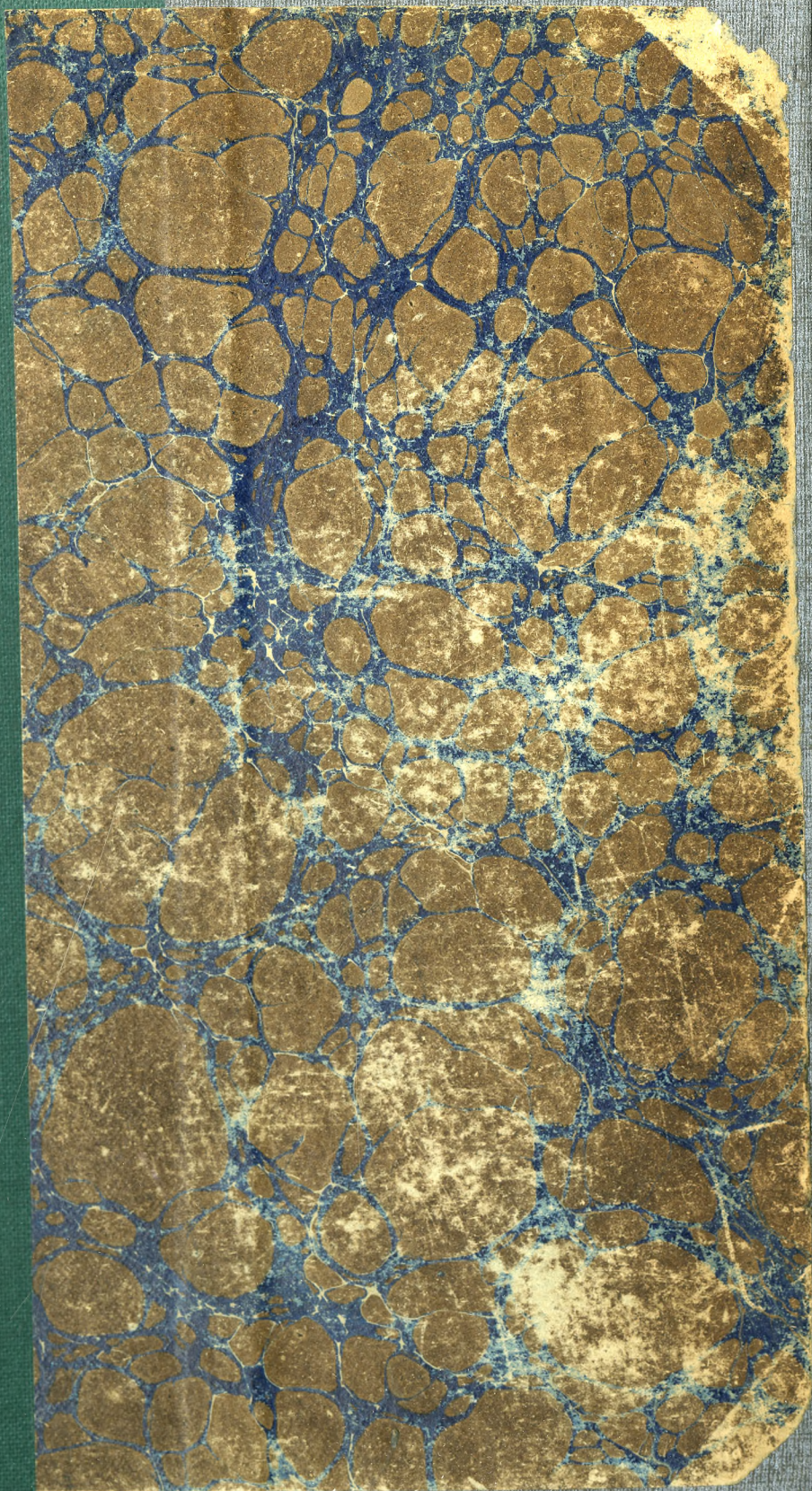

Politikai
röpiratok

154.

154
1372

**A milliomos
monstre-bünper**

vagy:

**Hogy irtsuk ki a közlekedési miniszteriumban
uralkodó korrupcziót?**

Azaz:

**Vegyük vissza az állampénzért
emelt palotákat
és megvásárolt pusztákat!**

Ujabb második röpirat

SCHWARZ MÓR

a „Milliomos csalás“ szerzőjétől és kiadójától.

✻ **Ára 25 kr.** ✻

BUDAPEST. 1882. ~~1883~~

Kapható a „MÁTYÁS KIRÁLY“ kiadóhivatalában,
(Révay-utca 16.) és minden tőzsdében.

A „MÁTYÁS KIRÁLY“ előfizetési ára egy évre 4 frt.

7.

A millionos

monéta-pénz

Hogy iránk is a közlekedési minisztériumban

ursikodó korruptziót?

ANNA

Vegyük vissza az államháztartás

amely paloták

és mezejeit puszták!

Ujabb második kötet

SCHWARZ MÖR

a „Millionos császár” szociálistól és a korrupciótól.

Ára 25 kr.

BUDAPEST.

Kapható a „MATTYÁS KIRÁLY” kiadónál (Révay-utca 16.) és minden kiskönyvesboltban.

A „MATTYÁS KIRÁLY” kiadónál egy kötet 4 ftl.

ELŐSZÓ.

Évek óta folynak a közmunka- és közlekedési miniszteriumban a bűnös üzelmek. Évek óta szavaz meg a törvényhozás milliókat oly munkálatokra, a melyeknek csak egy kis része teljesítettik. Évek óta hangzik eredmény nélkül országszerte a panasz ez üzelmek miatt. A sajtó is hiába emelte föl szavát számtalanszor a milliókra rugó visszaélések miatt. A visszaélések fejei is hiába neveztettek meg.

Maradt minden úgy, a mint volt. Az országos fosztogatás folyik egész rendszeresen. A milliók évről-évre eltűnnek. Az államadósság nő, a terhek szaporodnak, egyesek gazdagodnak, a szegény ember pedig csak nézi, mint kótyavetyélik el adó czimén utolsó vagyonát, hogy az államadósságok kamatait törleszték, a nagy hivatalnoki sereget pontosan fizessék és „országos közgazdasági beruházások” czimén egyesek zsebeit megtömjék.

És ezen rendszerre fejlődött visszaélések legnagyobb részben a közlekedési miniszteriumban üzetnek. — Azon miniszteriumban, melynek feje mindig olyan, aki annyit ért a közmunka ügyekhez, mint a hajdu a harangöntéshez. Természetes, hogy csak ilyen laikus miniszterek alatt történhetnek a legbotrányosabb dolgok s követtethetnek el a milliókra menő lopások.

Minden laikus miniszter kénytelen magát szakdolgozokban egy miniszteriumában levő „szakemberre” bízni, s ki persze más nem lehet, mint a rangban utána következő államtitkár.

Miután pedig a közlekedési és közmunka-miniszteriumban tíz év óta Hieronymi az államtitkár s a miniszter állandóan egy laikus, nagyon természetes, hogy a miniszteriumnak tulajdonképeni feje annak vezetője, a hirhedt államtitkár, Hieronymi Károly.

Ennek a hirhedté vált urnak viselt dolgait hozom én nyilvánosságra, hogy legyen alkalma a közönségnek addig is megismerkedni azekkel, míg a bíróság előtt fognak kiderítettetni.

Ez az a hirhedt államtitkár, a ki vezeti a legveszedelmesebb bandát, s a ki, ha kiderül valami, hivatalos hatalmával és befolyásával enyésztetni el azt. Az én vádjaimat is igyekezett ő eltusolni, azután, midőn hivatalosan kiderítve lettek, elenyésztetni. De most ez egyszer nem

sikerült ez neki. Pedig nem csak ő, hanem a vezetése alatt levő banda minden hatalmas tagja is megkísértett e végett mindent, ígéretet, fenyegetést s vesztegetést. Mindez azonban nem használt, mert én szavamot adtam, hogy a tolvajbandának főnökével együtt pusztulni kell a közmunka-miniszteriumból. És én szavamot beváltom. Eddig is már elértem azt hosszú küzdelem után, hogy az országos rablóbanda és főnökének a jól ismert Hieronymnek viselt dolgai fenytő vizsgálat alá jutottak. De a közönség nem ismeri azokat még. Azért szükségesnek tartom hogy azokkal megismertessem. Ez a célja e második röpiratomnak.

BEVEZETÉS.

Két bünper van folyamatban a milliomos csalások miatt. Egyik az én panaszomfolytán indított a budapesti kir. fenytőtörvényszék előtt, a másik pedig, a sajtóper az államtitkár és miniszterium képviselőben az államügyész által lett megindítva azon bizonyítékoknak közlése miatt, melyeket a „Milliomos csalások” és „Mátyás király” czímen megjelent lapomban előadtam.

A panaszomra indított bünper jelenleg vizsgálati stádiumba lép és pedig azért, mert a királyi ítélőtábla 52616. sz. a. mindazon vádjainak bünyenyítő uton leendő vizsgálatát elrendelte, mely vádak: én a gerjени, ordasi, uszódi, kovács-erdei, faluhelyi, paksi stb. munkálatokra vonatkozólag bünyenyítő panaszomban előadtam

A kir. ítélőtábla határozata különösen kiemeli, hogy vádjaim igazolása esetében **közokirat-hamisítás, csalás és lopás** bünesetei forognak fen — Hiába szüntette meg tehát az első bíróság az eljárást. a felsőbb bíróság mégis bünyenyítendő cselekményeket talált a vádjaimban felhozott esetekben Ezáltal ki lett terjesztve a vizsgálat mindazon munkálatokra, amelyek évek óta „dunaszabályozási” czímen **milliókat** nyeltek el anélkül, hogy az óhajtott siker csak a legtávolabbról is el lett volna érve. A vizsgálat feladata kideríteni azt, hogy az az óhajtott siker, amely a képviselőházban is annyiszor lett kiállításba helyezve, miért maradt el s miért volt szükséges az a sok millió?

A kir. ítélőtábla határozata egy intőjel most Hieronymi államtitkárnak, **hogy ne várja továbbra is**, az általa elfoglalt magas állásban, **mig csufondáros módon ebrudon tesz ki a szürét a miniszteriumból**, ne várja be, mig a hivatalából, melyet vastag tudatlanságával kompromittált, bünyös üzelmivel beszenyeyezett és meggyalázott, az utcára kidobotva, a bornirtság és gabszág okozta hibák jóvátételére **szakértő és becsületes** ember helyeztessék e nagy felelősséggel járó polczra a miniszteriumban.

A részint kidobott, részint ellopott milliókon felül is kiszámíthatatlan kárt okozott az általa terjesztett korrumpált levegővel, mert mióta hivatalba lépett, teljes tiz esztendő óta senki sem emelkedett a gyakorlati szaktéren, miután nem tanult mást a miniszteriumban. csak **intriguálni és gseftelni**.

A második per, a sajtóper most van vizsgálati stádiumban, szerepelnek benne mindazon bizonyítékok melyekre az első perben történt hivatkozás, a melyeket a következő fejezetekben bővebben fogok ismertetni.

Hogyan osalta és lopta meg milliókig a magyar államot a közlekedési maffia-banda?

Az államtitkár, a mérnöki hivalk és a szállítók a következőképeu csalták és lopták meg milliókig a magyar államot:

A hol munkára vagy anyagszállításra volt szükség, a tervet már hónapokkal előbb állapotották meg, és pedig mindenekelőtt utasított a mérnöki hivatal, hogy a helyszínén vegye föl a muukák és a szükségelt anyagszállítások tervezetét. A mérnöki hivatal kétféle tervet csinált; az egyikben fölvette, hogy tényleg mennyi munkára és anyagra van szükség, a másik nagyobb tervbe pedig ennek a munkának és anyagnak három-négyszeresét. Ez utóbbi felvételt azután beküldötte a miniszteriumba, amelynek alapján azután a műszaki tanács felülvizsgálta a zöld asztalnál a tervet s költségvetést s a pályázat, azután ezen költségvetés alapján engedélyeztetett és hirdettetett ki.

A bandához tartozó szállító tudta egyedül, hogy a pályázati feltételek fiktívek, három-négyszer nagyobb munkáról és anyagszállításokról szólnak, mint a mennyi munka teljesítendő és szállítás eszközlendő.

Mivel pedig ő ezt tudta, más szállító pedig nem tudta, természetesen, hogy más szállító vagy nem is pályázott, vagy ha pályázott is, nem tudott oly roppant százalékot engedni a munka és a szállítás árából, mint Deutsch Lajos, a banda tagja tehette azt, aki tudta, hogy annak a munkának és szállításnak egy harmad vagy negyed része is elegendő.

De a banda még is tartott attól, hogy más vállalkozó talán gyanut merithet idővel e nagy százalék-engedésből s azon következtetésre fog jutni, hogy a pályázatoknál kiírt munka és anyag csakugyan nem szükséges egészen. Lemegyén a helyszínére s körülbelül kiszámítja a szükséges anyagot és munkát.

A banda erre is elő volt készülve. Elő volt készülve arra, hogy más vállalkozó kártyáiba talál tekinteni s akkor a busás hasznot elkaparítja a banda elől. Ennélfogva másképp is kellett biztosítani magát a bandának, nehogy a hamis fölvételekkel olyan ember kezére játszsza a hasznot, aki aztán velök nem osztozik meg. Gondoskodtak róla tehát, hogy más pályázó egyszerűen kizárassék a pályázatokból. Amit ekkép értek el:

Deutsch Lajos azonnal értesítettett, hogy hol, mennyi és milyen szállításra van szükség ténylegesen. Ezt az anyagot azután Deutsch beszerezte. Mikor ez meg volt, akkor rövid időre rá kiírták a pályázatot, oly rövid időre, hogy más pályázók ak most már ne is legyen ideje a megbízhatlan pályázati feltételekről meggyőződni, de ha meg is győződik, ne pályázhasson: mert azon határidő, mely alatt a szállítást be

kellött volna végezni, oly rövid idő volt, hogy csak álmodni sem lehetett arról, hogy annyi munkát és anyagot oly rövid idő alatt szállítani lehessen.

A szállítók hiába panaszkodtak, az államtitkár, mint a banda feje, utalt a műszaki tanácsra, mely a tervet, a költségvetést és a feltételeket megállapította. Persze, hogy a műszaki tanács hamis felvétel alapján csinálta mindezt, azt bölcsen elhallgatta.

Végre, hogy a családi rendszer teljes legyen, Deutsch Lajos odaállította a pályázatokon a maga dolgozó legényeit és félhasználta őket arra, hogy neveik alatt teljesítse a szállításokat és így a banda csalásait ne tegye azáltal is kirivókká, hogy imé mindig Deutsch Lajos kapja a szállításokat.

Erre néhány példát hozzunk fel:

A kőrösvölgyi munkálatoknál a mérnöki hivatal hamis felvétele alapján a műszaki tanács 4,900.00 frtot állapított meg. Elérkezvén a pályázati határidő, a vállalkozó 2,900.00 frtért vállalta el a szállításokat.

Most már állapotjunk meg.

A vállalkozó kerek két milliót engedett. Valamit nyerni kell ugyebár, a szállítóak is? Mennyit nyerhetett? Hát ezt azon véletlen dolog magyarázza meg, hogy a vállalkozó nem tartotta meg magának a szállítást, hanem a vállalkozónak adta, aki 1,300.000 frtért vállalta el a szállítást másod kézből, vagyis 1,600.000 frtot nyert a pályázó vállalkozó anélkül, hogy egy kavicsot emelt volna fel a földről.

A vállalkozó — a banda volt.

1881. november 15-én árlejtés tartatik 60.000 köbméter kőszállítására. Ezt a 60.000 köbméter követ 6 hét alatt kellett volna azon vállalkozónak, aki megnyerte a szállítást, kivágnatni és a helyszínére szállítani. Erre csak röviden azt jegyezzük meg, hogy csak ugy nem képtelenség e szállítás, ha már legalább egy félévvel előbb ilyen óriási kőmennyiséget a vállalkozó előkészített, előkészítette a kizárandó feltételek ismerete mellett, mert hiszen nemcsak a kőmennyiséget, hanem annak minőségét is tudnia kellett. — A vállalkozó a — banda.

Budapest és Ráczalmás közt ki volt írva 4,000.000 frtnyi munkára a pályázat, a múlt év augusztus havában Alig volt szükség a felére. Akkor az adatok birtokában Czárán vizsgáló bírónál az államtitkár letartóztatását követeltem. De hát nem voltak egyes esetek: mióta Hieronymi államtitkár, azóta egy becsületes szállítás sem eszközöltetett.

Igy csalta és lopta meg milliókig az államot a közlekedési uralomra jutott banda, Nekem feladatomból volt kézzelfogható bizonyítékokat szerezni s erre nézve egyes szállításokat a legapróbb részletig ellenőriztem s a beszerzett adatok alapján végre a miniszter biztost küldött ki, ki mindent konstatálván, az ügyet nyilvánosságra hozhatom.

A milliomos csalások ügye.

(A sajtóperes vádak és bizonyítékok.)

I. Esti kihallgatás Péchynél és a vádak előterjesztése.

Egy hideg téli nap estéjén, 1880. évi január 3-án este hat óraker bekopogtattam Péchy Tamás akkori közmunka- és közlekedésügyi miniszter aytaján s miután előbb megmondtam Bornemiszsa urnak, hogy fontos közlendőm van ő nagyméltóságának, a miniszter ur elé jutottam.

„Excellentiád!” — kezdém — „évek hosszú során csalják és lopják az államot azáltal, hogy munkák engedélyeztetnek, amelyek egyáltalában nem, vagy csak részben teljesítetnek. de az állam által mindig teljesen kifizettetnek. Évek óta engedélyeztetnek a gerjeni, kovácserdei, uszodi s más munkák, de nem teljesítetnek. Hogy mikép folyhatnak e visszaélések büntetlenül, annak egyszerű magyarázata az, hogy a szállító egyetért az állam közegeivel s a hol hiányt fedeznek föl arra hamarosan azt mondják, hogy hiszen a határidő meg van hosszabbítva, a hiány nem hiány, mert a kikötött szállítások folytatólag fognak teljesitetni. Ha panasz tetetik és vizsgálat kéretik, akkor azzal indokolják el a miniszteriumban az ügyet, hogy visszaélés nem történt, a hiány nem hiány, mert igaz ugyan, hogy a munka még nem teljesitetett egészen, de hát a határidő meghosszabbítatott, — holott a pénzt már az egészre fölveték.

Most kivételesen oly állapotban vannak a szállítások, hogyha Excellentiád akarja, a csalásokat be lehet igazolni! A Duna ugyanis a mult év november 28-án átfagyott, a jég lehetetlenné tette a hajók és remorqueurök indulását bárhonnán s mégis olyan szállítások vannak már nyugtázva, a melyek a befagyás után történtek volna. Nevezetesen Juszt Ármin mérnök 46 hajót nyugtázott, az állam 46 oly hajót fizetett ki, a melyek nem léteznek, s nyugtázott 7—8-szori fordulatért oly hajókat, melyek csak 1—2-szer fordulhattak. Ez mind benne van a mérnöki hivatalos kimutásokban, holott most kézen fekszik, hogy képtelen az összeg, mely érték fiztetett.”

A miniszter kiváló figyelemmel hallgatott meg, leült s jegyzeteket irt, mire elváltam tőle.

Harmad napra, január 5-én, a posta a következő levelet hozta a közlekedési miniszterium részéről:

„Im Auftrage Sr. Excellenz des Herrn Communications-Minister^s ersuche ich Sie, mir gefälligst bekannt geben zu wollen, wo ich Sie wegen Rücksprache in einer wichtigen Angelegenheit treffen könnte, oder ob Sie geneigt wären, mich mit Ihrem Besuch zu beehren stb. Haynald István s. k.“

Tudva az ügyet, információmát a következő levélbe foglalva vittem és adtam át Haynald miniszteri biztos urnak:

„Nagyságos Haynald István urnak Budapesten.

Bátorkodom információt a következőkben előadni:

I) Az 1879. évi augusztus 18-án 8357. sz. a. tartott árverésben a közszállítás joga 80.921 frt 9 krért *Deutsch Lajos* urra szállott át; ott pedig *Just Armin* mérnök 11.400 köbméter helyett 30.300 köbméter követ nyugtázott *Deutsch Lajos* urnak.

II) A királyi mérnök ur pedig körülbelül 23.800 tonnát*) nyugtázott a gerjenbeni munkálatban *Deutsch Lajos* urnak, Faluhelyen pedig 3000 köbméter helyett 15.000 köbmétert.

III) Augusztus 15-én is volt árverés a gerjenai munkálatoknál; ott is *Deutsch Lajos* ur volt a vállalkozó, de *Schönberger Jakab* ur neve alatt, ez pedig csak *Deutsch Lajos* urnak a megbízottja, amit be is bizonyíthatok. Később is volt árverés *Ordas, Uzsod és Paks* helységeken, melyekre szintén *Deutsch Lajos* ur vállalkozott *Leites dorfer*, szegárdi lakos neve alatt. *Ordasra és Paksra* nem szállított semmi; *Uzsodra Münzberger Ferencz* vezetése alatt jött véleményem szerint 3500 köbméter, *Tassra* pedig 1200—1500 köbméter.

Az összehajósítás czime pedig: **)

<i>Hauer és Berger</i> tétényi lakosok szállítottak	10000	köbméter
Az én köveimet <i>Deutsch Lajos</i> ur rakodta le, volt pedig	5600	"
<i>Szamarhegyről</i> 3 hajón vitetett körülbelül	500	"
<i>Pozsonyból</i> 6 <i>dereglye</i> jött körülbelül	240	"
Összeg	16340	köbméter
Ök nyugtáztak körülbelül	35300	"
szállított pedig	16340	"
A különbség tehát	18960	köbméter

A hajó, mely az összes köveket szállította le, az „*Óthalom*“ *Deutsch Lajos* remorqueurje, mely most *Duna-Földvár* alatt áll saját hajóival.

Deutsch Lajos ur hajóinak egy része és *Herzfelder* ur hajói *Promontoron* vannak, egy része pedig még *Gerjenben* van. A német társaság „*Fulton*“ nevű remorqueurje is segített egy hónapig hajókat levonni *Gerjenbe*.

NB. Most pedig a legszükségesebb dolog volna véleményem szerint, *Kiss Sándor* gerjenai lakos és *Schönberger Jakab* paksi lakos jegyzőkönyveit, melyek a közszállításról szólnak, biztonság alá helyezni, s *Hauer*, és *Berger* urakat és a kormányosokat, kik részint *Promontorban*, részint *Duna-Földváron* vannak, kihallgatni.

Megjegyezni bátorkodom még, hogy szükséges volna *Teichster Sylvester* promontori lakost kihallgatni, mert ez rakodta meg a hajókat, nála tehát mindenesetre fel lesz jeyyezve a hajóknak neve és száma és az, hogy mennyi kő rakodott le.

Az említettékért a felelőséget magamra vállalom, hogy t. i. ezen két hónapi szállításnál is circiter 18—19000 köbméternyi különbség jött létre“ stb.

*) Felvilágosításul ezea pontnak megjegyezzük, hogy a 23.800 tonna azonos azon 11.400 köbméterrel, amelyek helyett 30.300 köbmétert fizettek *Deutsch Lajos* urnak.

**) T. i. az összes szállítások, melyekért 160.000 forint ntalványoz atott ki-

II. A banda felriad.

A titokzatos fiakerék — Az államtitkár szerepelni kezd.

Amint ezen információt átadtam s a hidon lejttem, két fiakerre bukkantam. A bennülők, mikor észre vettek, kiugrottak s figyelmeztettek, hogy egy titkos légyott-ra jelenjek meg . . . Hogy kik voltak és mivel fenyegettek, az most nem tartozik ide. A végtárgyalásra tartom fen a személyek megnevezését és a titokzatos jelenet előadását. Egy tény azonban ime konstatalók: a banda már titokban figyelmeztetve volt a fenyegető veszélyről s teljes erővel nyult az eltusoláshoz, amit megfélemlítéssel kezdett meg.

Sokkal kipuroltabb rókák, mint sem, hogy észre nem vették volna, hogy a megfélemlítés hiába való kísérlet volt. Más eszközre kellett gondolniok. Én hát a legnagyobb ellenszenvvel kénytelen voltam azon kellemetlen positiót elfogadni, melyben le nem téphettem a banda tagjairól az álarczot. Vádjaim még nem voltak hivatalo-an konstatalva s minden óra, mely a fölterjesztésem átadásától letelt, végzetes lehetett vagy a banda tagjaira, ha időt nem nyernek az eltusolásra, vagy reám, ha időt nyernek a bűnyomókat bekaparni, a könyveket kijavítani s a hajókat maszkirozni.

Nem tagadtam meg semmi kérelmököt s benső megelégedéssel láttam, mint mennek egyenkint lépre, mikor sürgős kérelmeiket nem tagadtam meg, váraoztattam őket, de semmit sem teljesitettem.

Ez élére állított situatióban légyottom volt Haas Jakabbal, ki a Deutsch-firma czégtársa; ő rendkívül nyájasan fogadott és sötét szinekkal festette le előttem a veszélyes következményeket, melyeket fellépésem vonhat maga után. — Megtérítettnek talált szavai által. — Ime, oly nagy volt elbizakodásuk még a veszély küszöbén is, hogy csak az én veszélyemet láthatták!

A vállalkozó Haas Jakab már korábbi tapasztalatokkal birt ezen a téren, mert a Pálffy-kormány idejében hasonló üzelmek miatt be is volt zárva és rendeletileg tiltatott el egyszersemindenkorra minden országos vállalatról. Midőn azonban a jelenlegi banda került uralomra a közlekedési miniszteriumban, Haas Jakab ismét előtérbe lépett mint vállalkozó, de nem a maga neve alatt, hanem a sógora Deutsch Lajos nevét vette föl a Pálffy-kormányzat idejében is milliókra mentek ez ellopott összegek, mint jelenleg. — Könnyen érthető, hogy az ily egyén fenyegetéseit nem kellett komolyan vennem, amit midőn ők észrevettek, ígéretekkel igyekeztek megvesztegetni.

A váltótörvényszéknél 450 frnyai követelésem állott per alatt a cég ellen. A cég ezt még a birói eldöntés előtt sietett kifizetni, azon ígélet kikövetelése mellett, hogy visszaéléseikre hunyjak szemet s fölterjesztésemet vonjam vissza. Hogy őszinteségökkel is hálóba keritseknek, tudomásomra jutatták a banda egész hadi tervét, mely a következő volt:

„A miniszterium nem akarja a vizsgálatot, nem akar tudni a visszaélésekről. Propter formam jelentést tétetnek ugyan s másnap ki is küldik Haynaldot a kelyszinére, de egy nappal megelőzőleg, tehát már január 4-én két fiaker repült ki a helyszinekre: az egyik Zsák Hugó mérnököt vitte magával a Duna jobboldalára, a másik a Duna baloldalán Herzfelderrel és Platznerrel robog ki előfutáru,

hogy a könyveket kiigazítsák, a hajósokat informálják, tanukat szerezzenek s midőn Haynald másnap odaérkezik, kalaplevéve fogják üdvözölni: „Nagyságos ur, nálunk minden rendben van!”

Hogy meg legyek győződve jóakaraturól, 20.000 frtot köteleztek le részemre oly feltétellel azonban, hogy többé nem megyek a miniszterium felé s Haynaldot értesíteni fogom, hogy vele nem utazom ki a vizsgálat helyszínére. Ezen két feltételt két levél alakjában ők írásba is foglalták s én azokat, hogy őket visszatartsam a vizsgálat eredményének meghiusításától, aláírtam. Ezeket a leveleket kuvertbe téve s az egyiket a közlekedési miniszterium, a másikat Haynald nevére czimezve, a jelenlevő Hieronymi államtitkár vette át

Másnap azonban Haynald kiküldött miniszteri biztos urral elutaztam a helyszínére.

III. Az első bűnyomok.

— Az elkésztett levél — A banda kapkodása. — Életveszélyes fenyegetések. —

Az államtitkár várt e levelekre s azokat rögtön megküldötte az adresszekre. De ember tervez . . .

Haynald már nem volt megtalálható, mert elutazott . . .

Promontorra érve, már tájékozva voltunk a helyzetről. Ott találtuk az „Öt halom“ kapitányát. Ő nagy szemeket meresztett, mikor a „könyvet“ kértük a rakományokról. — Végre előadta a könyvet a rakományok érkezéről, azon felvilágosítással . . . hogy jan. 5 én éjjel Patyantyus kikorigálta a könyvet, s ezt írta belé: Nov. 28-án a „Maros“ rakodott 280, a „Tizes“ hajó 213 köbmétert.“ Egyszersmind utasítottak az emberek, hogy határozottan állítsák, mikép e rakományok rakódtak.

Azon kérdésre mikor jegyeztettek be ezen adatok? — A válasz nyíltsága nem hagyott kívánni valót: „Természetesen január 5-én, kérem!” (Hogy a jég lehetetlenné tette a közlekedést nov. 28-án: ez újabb bizonyíték mellett másodrendűvé lett.)

Promontórról Téténybe mentünk. Haynald mindenütt kénytelen volt vádjaimat hivatalosan konstatálni.

Már eddig is feltűnt, hogy a banda még nem volt teljesen elkészülve, s lázas sietséggel igyekezett előttünk a bűnyomokat betakarni. A kocsit előtt és utána egész utunkban két fiaker robogott. Az egyik előkészítette az embereket, rendezte a helyzetet, a másik mely nyomunkban haladt, megnyugtatót igyekezett magának szereznii a történetekről. Velem természetesen nem lehetek tisztában, bár gyanujok volt, hogy mivel a 20,000 frtért nem jelentkeztem s az utazásban részt vettem, aligha meg nem feledkeztem a saját szerencsémről.

Az utazás rendkívül fáradságos, a munka nehéz s a helyzet veszélyes volt. Mivel azonban a banda tervét ismertem, az adatokat birtam, a bandának kevés ideje volt a jó előkészületekre, a sikerben nem lehetett kételkedni. Időt egy perczet sem lehetett hagynunk s a kihallgatások, szemlék és jegyzőkönyvek felvétele éjjel-nappal tartott. Nem hiányoztak a komikus jelenetek sem: ilyenek voltak azon jelenetek, melyeket minden helységben a részeg emberek játszottak. Az elülröbögő fiaker kihagyta a számításból, hogy a részeg ember megbízhatlan s valómása után egész kaczagtató őszinteséggel bőkte ki, hogy ki „paran-

csolta“ így vallani. Ilyen komikus jelenetekben gazdag a következő fejezet.

De a komikumot nem élvezhettem a rendkívüli fáradság mellett s azon biztatásokra, hogy „vigyázzunk magunkra, mert aligha vissza fogunk a fővárosba kerülhetni“

IV. A dunaföldvári kelepceze.

— Komikus légyott. — A banda belemegy a kelepcezébe. — Az állam valódi hivatalnoka.

Dunaföldvárrott megtaláltuk, mint jeleztem, az „Öt halom“ remorqueurt és 4 hajót. A legénység és az emberek a sárga földig le voltak ittatva.

Itt történt az egész affaire legtragikomikusabb jelenete.

Dunaföldvárra ugyanis utánam jött Haas a 20,000 frttal, figyelmeztetett a megállapodásra s felszólított, hogy haladéktalanul menjek vissza a fővárosba stb. Én erre légyottot adtam neki oda a hol Haynaldal szállva voltam. Itt aztán meghallgattam előterjesztését s megnyugtattam, hogy ne tartson semmitől, sőt neki a következő tanácssal is szolgáltam, a mi kétségtelenné tette előtte őszinte baráti vonzalmamat és a banda iránti legtisztább jó akaratomat.

Jól hangosan (hogy Haynald is hallja a szomszédszobában) a következőt tanácsoltam:

„Baj lesz mindenesetre, de ezen lehet segíteni: menjen le Roszmayér Ferencz tolnai lakoshoz; neki is vannak hajói; vegye meg e hajókat s festesse rá a hiányzó hajók neveit és számait. Ha majd Haynald jegyzőkönyvet vesz föl, a hajók meglesznek.“ Megmondtam, mily hajók vannak Roszmayér birtokában s milyenek kerestetnek, mindez úgy történt, hogy a kiküldött biztos végighallgathatta. Erre Haas lelkemre kötötte, hogy okvetlenül induljak vele vissza Budapestre, ahol arra nézve, hogy mikép tusoltassék el minden, az államtitkárral közösen fogunk megállapodni. A 20,000 frtot letette előttem az asztalra s tudtomra adta, hogy a kapu előtt vár már reánk a bérkocsi, amelyen azonnal vissza kell utaznunk. Ily helyzetben nem tehettem egyebet, mint hogy tovább játszszam az őszintét s azt mondtam, hogy hirtelen elutazásom gyanut kelthetne, mert arra mutatna, hogy már Promontoron és Tétényben is félrevezethettem a miniszteri biztost. Én ugyanis, biztosítám Haas Jakabot, hogy egypercze sem szüntem meg az ő érdekekben dolgozni s azok a jegyzőkönyvek, melyeket a miniszteri biztos eddig fölvelt, mindent az előnyükre konstatálnak. Utazzék ő csak nyugodtan haza Budapestre, majd ha vége lesz a vizsgálatnak s az iratok az államtitkár kezéhez jutnak, meg fognak győződni, hogy sokkal többet használtam nekik, mikor a miniszteri biztossal leutaztam, mintha Budapesten maradtam volna, vagy épen most a féluton vissza utaznám. Különösen mostani hirtelen elutazásom volna nagyon gyanus, s a miniszteri biztost arra bírhatná, hogy elülről kezdje a vizsgálatot.

Haas Jakab erre zsebre téve az asztalra olvasott 20,000 frtot, kijelentette, hogy ily körülmények közt az összeget csak akkor fogják lefizetni, ha meggyőződést szereztek arról, hogy én csakugyan az érdekekben jártam el. Erre nézve látniok kell a jegyzőkönyveket. Evvel eltávozott.

A Roszmayer Ferencztől vásárolt hajók később szerepelnek a nem létezett hajók helyett, t. i. akkor, mikor a konstatált visszaélések ellenében az államtitkár újból elrendelte, hogy Deutch Lajosnak újra mód adassék az igazolásra. Ekkor majd visszatérünk reá.

A neveket és számokat a miniszteri biztos föl is jegyezhetette. Miután Dunaföldváron minden vádat konstatálta, t. i. hogy a hajók nem léteznek, előállítottam az előttünk járó fiákert is: száma „152“ s tulajdonosa éjfélnek idején 200 frtért fogadtatott fel a gyors utazásra. A bérkocsis beismerte hogy éjjel 12 órakor fogadtatott fel s teljesen kimerülten érkezett Dunaföldvárra.

Hogy a munkák mily mizerabilis állapotban találtattak, az mellékes volt ott, ahol nyílt lopásokról volt szó. Meglátszott, hogy nem mérnökök, hanem szolgabírák vezették e munkákat — A mi a banda ígéreteit illeti, azokat sohasem vettem komolyan s ha oly együgyű nem lett volna ezt észre nem venni, már eddig is kiábrándulhatott volna. De másfelől, megvallom, Haynald urnak, mint országszerte ismeretes, páratlan erélye, rendkívüli hazafias önfeláldozása, melylyel a legnagyobb nehézségekkel, életveszélyekkel és a legbonyolultabb akadályokkal is szembeszállott anélkül, hogy az államnak tett nagy szolgálatait fejében a legcsekélyebb elismerésre számított volna, szembeszállott ugy, hogy a banda felismert tagjainak nyílt és titkos gyűlöletét, haragját és üldözését vonja magára, megvallom, ez, egyedül ez tett kitartóvá a fenyegetések és a csábítások közepette.

V. A kiküldetés befejezése.

A visszaélések konstatáltak. — Az államtitkár eltemeti a hivatalos jelentéseket.

Pakson Pattantus biztos fõlszólíttatott a faluhelyi és gerjéni munkálatok naplójának előnutatására. Előbb szabadkozott, hogy a könyveket Just vezeti, végre azonban bemutatta azon könyvet, mely két hajóról szólt, melyekre erőszakosan ráfogták, hogy követ szállítottak volna. Pakson sem lehetett egyebet tenni, mint konstatálni, hogy vádjaim igazak.

Innen azután Gerjenbe utaztunk. Schönberger Jakobot, a pseudo-vállalkozót már utközben találtuk Kis Sándorral, Deutch Lajos 20 frtos havi bérében álló megbizottjával, a ki később a miniszteri átiratban mint bizottsági tag szerepel. Dévényről nyolcz dereglye hozott volna követeket, de konstatálni kellett, hogy ott bizony csak négy hajót találtunk.

Evvel ért véget az utazás. Haynald mindenütt kénytelen lévén a csalásokat konstatálni, a miniszteriumhoz benyújtott jelentésében az ügynek a fenytörvényszékhez leendő áttételét indokolta. És eddig még nem lépett fel az államtitkár Majdnem hihetetlennek találtam volna a banda eddigi felfedezett tagjainak manőverét, melylyel mindenütt az államtitkárral takaróztak, ha most már ő nem vette volna kezébe az ügyet s a jelentést, a bizonyítékokat, jegyzőkönyveket — a poros akták közé temette

Elnémult minden, vége volt mindennek s mint a komor sirok felett hallgatott még a szellő is: ami ott van eltemetve, az nagyon alaposan van eltemetve.

VI. Az államtitkár blamage-a.

Hieronymi jót áll Deutschért. — Ez vallomásokat tesz és rendre megczáfoltatik. — Uj vallomások, uj felsülések. — A büntetésre váró csalások és lopások.

Hónapok multak el így s a csalásokra vont fátyolt nem lehetett fellebbenteni. A miniszteri biztos teljesítette kötelességét: ő nem szólhatott többet. A miniszter? Az új miniszter ugyan mit tehetett? Kiadta az aktákat az államtitkárnak s kecskére bizta a káposztát: ez egyszerűen eldúgta az okmányokat. Fölkerestem egyszer megsürgetendő az ügyet és ekkor a következő klaszszikus szónoklattal fogadott:

„Mit? Maga azt gondolja, hogy magától függünk itt? Vigyázzon magára, mert még becsukatom! Hát jól van, csalunk és lopunk de ahoz magának semmi köze s ha nem fog hallgatni, majd megtanítom rá!”

Erre én ezt feleltem:

„Bizony, higgye el, tőlem is függnek önök, mint más adófizető polgártól. Ha pedig úgy áll a dolog, amint az államtitkár ur mondja, hát akkor én is biztosíthatom, hogy nem mar adn a k i t t!”

Ez izgatott jelenet után a sajtóhoz fordultam s egy helybeli lap nyilttérében, 1890. október 15-én adtam elő röviden a visszaéléseket, M a d a r á s z József felolvasta ezt a házban. Ennek következtében az államtitkár saját aláírásával 41014. sz. a. Haynald urhoz azon famózus rendeletet intézte, hogy az ügy közigazgatási uton újból tovább is vizsgálándó, mert Deutsch Lajos az államtitkár szerint igazolni fogja magát, hogy a kérdéses hajók léteznek s a szállitmányok szállítottak.

Igazolni fogja, tehát még csak fogja magát! Igazolni fogja, hogy azok a hajók, melyeknek nem létezése konstatáltatott, léteznek. Mert bazugságnak bizonyult minden állítás, hogy itt és ott vannak a hajók, mert a banda rajtakapatott, hogy nem is gondol másra, mint a miniszterium félrevezetésére — tehát időt és új alkalmat kellett adni a bandának, hogy új hazugságokkal vágassa ki magát.

Itt aztán „teljes gözerővel“, egész nyíltan ment elől az államtitkár, hogy a bandát, mely nem tudott magán segíteni, kivezesse a kínárból. — Nem rajta, az államtitkáron mult, hogy ez most sem sikerült.

De beszéljük el töviről-hegyére.

A miniszteri biztos jelentése azt mondja: Deutsch és társai hazudtak, a hajók nem léteznek, az állam meglopott.

Az államtitkár azt mondja: Deutsch be fogja igazolni, hogy mindez nem igaz. Hogy eddig csupa hazugságokba bonyolodott, nem baj; állíthat ő még sokat, amiket — előre tudom — nem fog senki megczáfolhatni.

A miniszteri biztos megidézi Deutchot: Ott, a hol a hajókat lenni állította, nem voltak a hajók, a rakományok nem rakodtak le. Hol vannak tehát a hajók?

Az államtitkár embere azt mondja: Pozsonyban és Szege-den. Az államtitkár kezeit dörzsöli örömeiben. De nem sokáig tartott

öröne. Mert midőn a miniszteri biztos azon felvilágosítást kapta, hogy a 46 hajó, melyek Pozsonyban lenni állittatnak és Haas Samu komáromi lakos tulajdonát képezik és így Deutsch előbb tévedett, Haynald Pozsonyba utazott, erről meggyőződést szerzendő.

Haynald talált ott a 46 hajó gazdag tulajdonosául egy szánelváltomra méltó szegény ördögöt, ki még a testén levő ruhát sem vallotta soha a magáénak . . . A miniszteri biztos előtt fogvaczagva vallja be a szegény ember, hogy alig látott életében anyai hajót nem hogy még azoknak tulajdonosa lett volna . . . Nyolcz ivre terjed az erről szóló jelentés. Ott van a fenytő pernel.

A miniszteri biztos konstatálja, hogy Pozsonyban nincsenek hajók, Haas Samunak nem is voltak hajói.

Az államtitkár embere homlokára üt, nagyon sajnálja tévedését, de most látja, hogy csakugyan rosszul emlékezett, mert bizonyos hajók egytől-egyig ott vannak szép sorban Szegeden. Csak meg kell kérdezni, mindjárt tisztában lesz minden. . . .

A miniszteri biztos lestüregyöz Szegedre s Szegedről jön a válasz: itt csakugyan vannak olyan hajók! — Az államtitkár emberének ragyog az arca: Nemde megmondta, hogy ott vannak a hajók! Az öröm általános volt: a banda megmenekült!

De az öröm rövid ideig tartott. (Olvasd a dunaföldvári éji légyottot) A miniszteri biztos kimutatta, hogy azon hajók, amelyek Deutsch Lajos hajóinak állittatnak, utólagosan vásároltattak be Roszmayer Ferencz tolnai lakóstól! . . . A mint a dunaföldvári entreven tanácsoltam, a hajók appretáltattak . . . hanem persze a hajó végéből nem lehetett levágni egy darabot s az így készített hajók nem teljesíthették a kitünő szerepet, hogy a nem létező hajókat, melyek nem létező rakományokat szállítottak, helyettesíthessék.

Az államtitkár emberének megnyulik az arca, a banda tagjai elcsüggednek. „Éjh“, gondolá az államtitkár, — „majd megmutatom, hogy kimászunk a hinárból“ — s kiadja az utasítást, hogy konstatálja a mérnöki hivatal, hogy csakugyan azok a hajók szállítottak . . . De a konstatálás nem sürgős . . .

Végre 1881 február 5-én megérkezik a parancsolt mérnöki hivatali okmány, hogy azon hajók csakugyan a keresett hajók! — Ujabb öröm a bandában. Szeghő Alajos (meghalt) aláírásával küldetett be a jelentés. És ehez még Münzberger Ferencz sem átalotta segédkezet nyujtani.

A miniszteri biztos nagyobb biztosság okáért, hogy csakugyan nem tévedett az államtitkár embere, ki hallgattatja a hajók kormányosait: ekkor kiderült újra a banda szomorúságára, hogy biz azok egytől-egyig tolnai lakosok, akik semmit sem tudnak arról, hogy ők azokon a hajókon valaha Promontorról köveket szállítottak volna. Különben halljuk Roszmayer Ferencz ur sürgönyét 1880. január 23-áról:

„Fünf Schiffe hat Deutsch von mir gekauft. Franz Roszmayer.“

Az államtitkár embere ismét elborult. Mit csináljon? Tanukra hivatkozik, olyan tanukra, akik igazolni fogják, hogy Deutsch igazat mond . . . Nagy öröm a bandában. Ebbe azután belett a szegedi várositanács 2433. számú jelentése: „Azon emberek, kikre Deutsch Lajos hivatkozik, itt sohasem léteztek.“ — A kétség-

beesett banda még egy erőfeszítést csinál a szegedi kapitányság előtt, de ez a következő lakonikus jelentéssel ábrándítja ki:

„Olyan tanuk Szegedtől távol vannak!”

A ki azt hinné, hogy a móka most már véget ért, az csalódik. A kétségbeesett banda kínos vergődésében tragikomikus salto mortalekat produkált.

Az államtitkár embere ennyi felsülés után beismeri, hogy azok a hajók, melyeket kijelölt, csakugyan Roszmayer hajói, melyeken nem szállítottak köveket. Nem igaz, mintha Haas Samu szállított volna, mintha Pozsonyban vagy Szegeden volnának a hajók, hanem most már minden bizonynyal tudja, határozottan emlékszik, becsületére mondhatja, hogy a köveket — Wallenfeld vállalkozó szállította neki, az most már bizonyosabb a szentírásnál. — A banda körében nagy az öröm: tudták, hogy az államtitkár embere kimászik . . .

Wallenfeld kihallgattatik. Figyelmeztetik a súlyos következményekre, ha hazudik . . . és Wallenfeld bevallja, hogy ő Deutschnak sohasem szállított köveket.

Az államtitkár embere már most mit csináljon? Hát előáll újra, hogy igaz ugyan, mikép Wallenfeldre esküdözött, de hiszen épen most jut eszébe, hogy hazudott. Az az ember ugyanis, aki neki köveket szállított, Spitzer bajai lakos volt. (Lásd a Wallenfeld esetét.)

Az államtitkár embere ugyanis nagy szemérmesen le-sütve szemeit, bevallotta, hogy csakugyan rettenetesen tévedett, mikor Wallenfeldre hivatkozott. De most már, mikor Wallenfeld határozottan tagadásba veszi, mintha neki valaha köveket adott volna el, tehát ő maga is beismeri most már, hogy csakugyan tévedett. Hanem nem tesz semmit, a mentő eszme megvan! S oly szemekkel, aminőket Columbus meresztett legelőször a felfedezett új világrészre, most már határozottan állíthatja, hogy tisztán emlékezik arra, hogy a köveket voltaképen Luczenbacher-tól vette,

„Luczenbacher-tól vette!” — kiáltott fel a megszorult banda.

Erre Haynaldtól a következő levelet vettem:

„T. Schwarz Mór urnak. Kérem uraságodat, legyen oly szíves megtudni, hogy Luczenbacher bányáiból 1879, aug. 8-tól okt. 10-ig Spitzer Jakab Bajáról kinek szállított köveket. Nem engedett-e át Deutschnak?”

Azonkívül talán megtudható volna, hogy Ehrenwald azon követ, melyet Beyer Ferencz zebegényi lakostól vett, 22 $\frac{1}{2}$ köbület, Gyulára szállította-e vagy abból is engedett Deutschnak? — stb.

Luczenbacher époly határozott nyíltsággal utasította el a gyanúsítást, mint előbb Spitzer Jakab és a többiek. — A banda most már kifáradt a kapkodásban és nem maradt részére más hátra, mint azon terv, hogy a fenytőbírósnál fog kísérletet tenni, az ügyet eltsólni, miután az ügy Haynald kiküldött miniszteri biztos ur jelentése folytán, a ki a vizsgálat alkalmával konstataulta, hogy a hajók csakugyan nem léteznek és Deutsch, amint ez a Hieronymi által aláírt rendeletben kilátásba helyeztetett, magát igazolni képes nem volt, — a fenytőtörvénysekhez volt átteendő.

VII. Az államtitkár bűnrészessége.

Mindenekelőtt vissza kell utasítanom azt, mintha a millionos családok ügye denúnciáció volt volna valaha. Ámbár a családoknak az illetékes helyen való leleplezése arra látszik mutatni, mintha azok, akik a leleplezés által kellemetlen helyzetbe jutottak, e szót haragjuk kitörésénél némi joggal használhatták volna, ha a leleplezést a jutalomra spekuláló egyén teszi. A banda épen ebben tévedt; mert hiszen kívánhattam volna tőlük bármilyen összeget. De az egész ügy oly természetű, hogy a legnagyobb önérzetességgel utasíthatom vissza még a kifejezés nemtelenségét is: a banda, egyik tagja által meglópatván, aki 13,000 frt értékű követ eltulajdonításával egész vagyoni állapotomat megrendítette, ezt üldözésbe fogtam, mint szokták a tolvajokat. Ez üldözés folyamán feltárultak előttem a magyar „maffia“-banda titkai, azon titokzatos érdekszálak, melyek a tagokat összetartják. Már most mit tehettem? Ha elhallgattam volna, le kellett volna mondanom a meglópatás általi megkárosításomról is, mert a banda szorosan összetart s akkor, mikor már megijedve, engedékenynyé vált, legfőlebb a banda bűntársává lettem volna a hallgatás által.

Ezen előzetes megjegyzés után ráterhetek most már arra, ami az egész ügyben annyira akadályozta, nehezítette, veszélyeztette a vizsgálat sikerét, — Hieronymi bűnrészességére.

Azon csattanós bizonyítékokat, melyek az államtitkár maffia-vezérségének kétségét kizárják, fentartom az esküdtszéki tárgyalásra, ha ez tagadásba vétetnék. De hát elég erre egyelőre az is, amit már most is előadhatok.

A vizsgálat nehézségeiről csak annak lehet fogalma, a ki el tudja képzelni egy ellenséges város megszállását, melynek minden házát egyenkint külön-külön kell kiostromolni. Miután a miniszteri vizsgálatot lehetetlen volt visszarendelni, lépésről lépésre igyekeztek azt megghiusítani. Az egyik kézzel az adatokat tusolgatták el, a másikkal ígértek és fenyegetőztek.

Amint Haynald benyújtotta a jelentést és arra kérte a miniszteriumot, hogy az ügyet a törvényszéknek adja ki, az államtitkár sietett az aktákra reá tenni kezét és tőle kellett azokat kieroszakolni.

Hieronymi államtitkár bűnrészességét mutatják azon körülmények, melyekben kibuvókat nyitott üldözött bűntársainak, Mikor pedig mindez nem használt s a vizsgálat eredményéhez képest kértem utiköltségeim és kiadásaim jogos megtérítését, azt önhatalmulag visszatarthatott és sürgető folyamodványaimat elrejtette.

A folyamodványt 1896. szám alatt magam nyújtottam be, de ő, számítva folytonosan arra, hogy követelésem visszatarthatása által oly helyzetbe kényszerít, melyben bűntársainak megvesztegető pénzét kénytelen lesznek elfogadni, semmiféle intézkedést sem tett. Vissza nem utasíthatta a folyamodványt, tehát végzés nélkül hagyta. Ezalatt a syrén hangok folytonosan fülemben zsongtak: hiszen olyan könnyű volna pénzhez jutni! Miért nem akarom?

Az államtitkár bűnrészességét bizonyítják azon direkt rendelkezések, melyekkel a vizsgálatban felmerült botrányokat erőszakosan

akarta eltusolni. Ilyen a 5101/880. számú rendelet. A vizsgálat folyamán konstatált lopások s csalások a fenyítő törvényszék elbírálása alá voltak esendők. És ekkor fölkéretvén a miniszteri biztos véleményre: kiadhatók-e Deutsch Lajosnak az államot megcsalt munkáknál letett óvadékpénzei? a miniszteri biztos utalt a konstatált lopásokra és csalásokra s kijelentette, hogy az óvadékpénzek feltétlenül visszatartandók. Épen azért, mert a hivatalosan konstatált lopások és csalások tiltották az óvadékpénzek kiadását, épen azért, mert a hivatalos vélemény is azok visszatartását követelte, épen azért — az állam titkár kibocsátotta az 5101. számú rendeletet, mely az óvadékpénzek kiadását rendelte el.

Ez oly tüntetés volt az államtitkár részéről, amely tüntetés bünyös czélzata kézzelfogható. Az államtitkár czélzata az volt, hogy néhány hivatalnok, a kik lelkiismeretöknek sugalata és az államtitkári pressio alatt az utóbbinak engedve kénytelenek voltak oly tényállásokat aláírni, a melyeket maguk a csalók utólagosan visszavontak, lefőzve csuffá téve s pellengérré állítva legyen.

Ki ne emlékeznek a szegedi mérnökhivatal örök blamage-ára? Olyat aláírni, férfiúi és hivatalmoki becsületüket oly állítások alá írni, amit a szegedi tanácson és kapitányságon kívül még az is hazugságnak bélyegzett, akinek javára történtek ezen önbecsületfertőztetések!

Fúj!

Az államtitkári rendelet második czélja volt — más nem lehetett — port hinteni azok szemébe, akik a hivatalos aktákba bele nem tekinthetvén, félrevezethetők. Ez nem gyanusítás: hiszen az ország-házban nyíltan ki merete mondani, hogy ő jót áll a csalókért!

— Te mondád! — citálhatnók reá, ha már régen át nem lépett volna azon a határon, a hol még az ily túszerűsok iránt valakiben sértendő rész lehetne.

Ezen rendelet aláírására a miniszter már nem volt megnyerhető az Hieronymi államtitkár sajátkezüleg saját nevével van aláírva.

Tollra még e napig úgy kell őt venni, hogy „államtitkár.“ — Azon tekintélyes lapok, melyek kijelentették, hogy az I. röpiratban és a „Mátyás Király“-ban foglalt vádak folytán Hieronymi le fog mondani, ime csalódtak s azok, kik rémes dolgokat beszéltek azon „borzasztó, minden határt felülmuló támadásokról, melyekkel a „Mátyás Király“ megdöngette a visszaélések várkapuját s bezuzta a maffia-banda titkos fejét, ime mily félreérthetetlen czáfolatban részesültek! A „Mátyás Király“nak „minden határt felülmuló borzasztó támadásai megtalálták határukát az államtitkári becsületérzés bagaria-bőrénél: ő nemcsak marad, hanem még tovább manipulál az állampénzekkel is!“

De irtak legyen is bármit a lapok, mi csak annyit konstatálunk, hogy jobban ismertük az államtitkárt: tudtuk, hogy mi nem sok neki, már mint neki az államtitkárnak. És ha az említett tekintélyes lapok azon fölteveése, mikép az államtitkár le fog mondani, nem teljesült, megmondjuk nyíltan, hogy mi ezt nem is vártuk tőle; a szégyenérzetet az államtitkár urnál nem vesszük számításba.

De vesszünk egyebet s ha eddig nem vártuk lemondását, most követeljük haladéktalan felfüggesztését!

Követeljük világos, határozott kézzelfogható okokból.

Az államtitkár nekem azt állította, hogy a nem teljesített munkákért „megtakarított“ (tolvajszó) pénzek politikai czélokra fordítottak: ő tehát spanyolfalnak tolja maga elé a kormányt De ezt sem veszem számításba, egyszerűen azért nem veszem számításba — eltekintve attól, hogy különben is privatim tett, fenyegetőzés akart lenni — nem veszem számításba, mert hazugságnak tudom, de veszedelmes hazugságnak, melylyel azon hivatalnokokat, kik az ő pressiója alatt állanak, ugy a többi oly férfit is, akik összeköttetésbe juthatnak valaha a közlekedési miniszteriummal, a nyílt, lelkiismeretes tanuskodásban megakadályozza. Ott van már ugyis Szeghó és Münzberger intő példája.

Követeljük felfüggesztését azért, mert mint a 16843. számú miniszteri átirat bizonyítja, ez az ember, mig államtitkárnak érzi magát, neki mer menni magának a bíróságnak, hogy fejét kisékerje: hogyan vallhatnának a tanuk függetlenül?

Azt tudjuk, hogy e világos, kézzelfogható, határozott okok nem fogják őt lemondásra birni. Megmondtuk, hogy mikép fog ő a miniszteriumtól távozni. De a miniszternek kötelessége s ha ő nem teszi, majd diktálni fogják magasabb helyről a következőket:

„Kedves barátom államtitkár! Én elhiszem, hogy ártatlan vagy, mint a ma született birka De hát azt mondják . . . hiszen tudod. Már most hogyan állithassuk oda az embereket, akik valaha konkurrálni akarnak, vagy konkurráltak már egyik-másik munkára hogy azok ügyedben, melyben szereplőtelen becsületességedet napfényesen be fogod bizonyítani, hogyan állithassuk oda az ilyen tanukat? Mert „ő“ oda fogja állíttatni. Ha pedig magadért nem teszed, tedd meg értem, a ki nem akarom, hogy . . . tudod, a nép mérges, Athenben — horribile! akár hányszor el is tángálták a tekintélyes méltóságot viselő nagy férfiak!“

V é g s z ó.

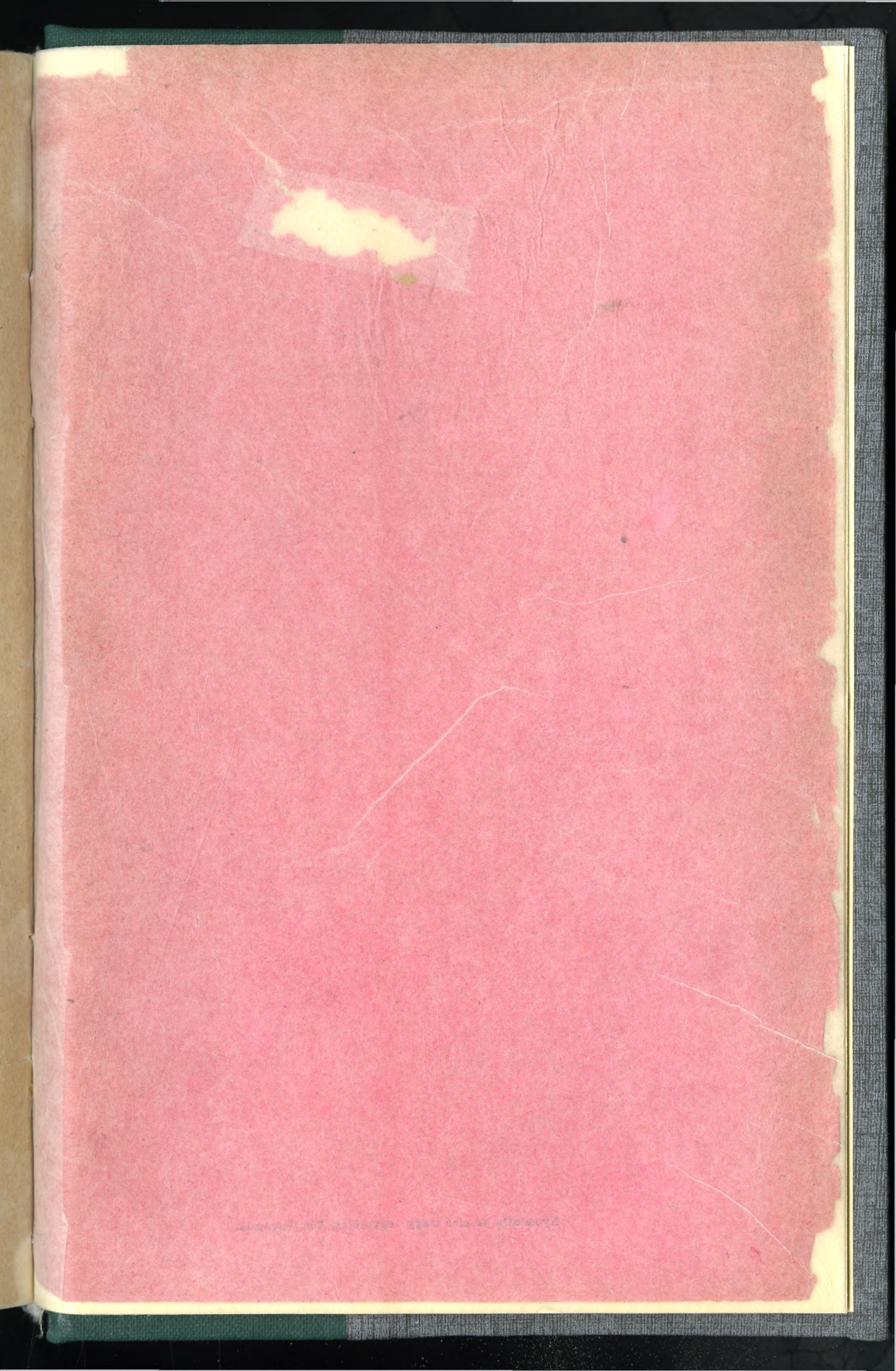
Az itt előadottak csak egy kis részét képezik azon gyalázatos üzelmeknek, melyek a közlekedési miniszteriumban az államtitkár vezetése alatt szervezett rablóbanda által évek óta a legszemtelenebb módon egész nyilvánosan üzetnek. E gazüzelmeket bálczázni a közönség előtt, volt czélja e röpiratomnak s hiszem, hogy e czélt elértem.

A közönség most már megítélheti, mint gazdálkodnak vagy onával s hová tűnnek el nyomnélkül a milliók.

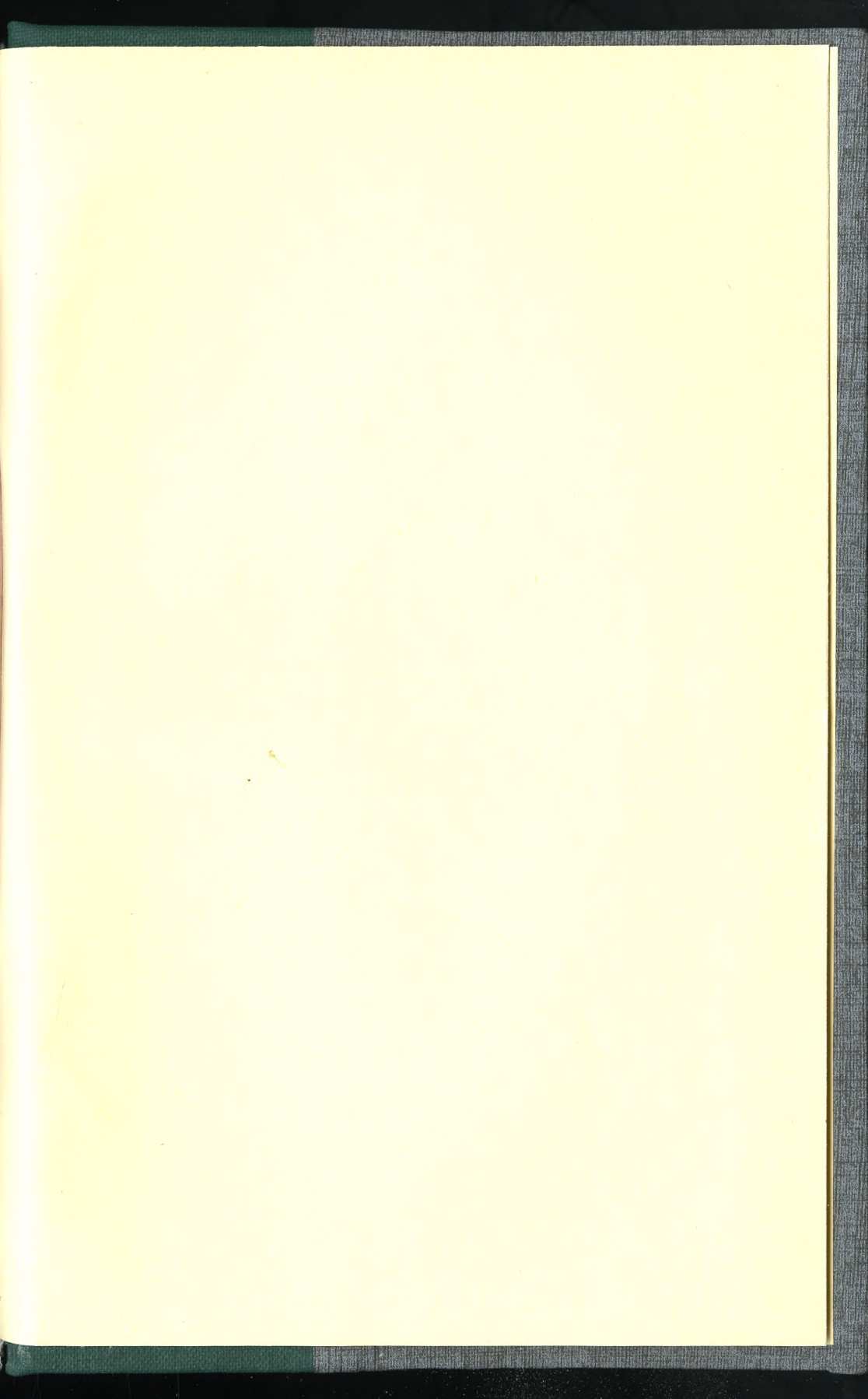
Ezért, mint eddig, ugy ezután is az a jelszavam:

„Le a gazemberekkel!“

az
magyarországi
készen állunk

2012

S.E.
2006.

